

1 APRIL 1928

No. 7

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij gelooft, zal leven,
al ware hij ook gestorven. Johannes 11:25.

DE OPSTANDING.

DOOR JOHN P. LILLYWHITE.

„Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan!” Aldus sprak de engel tot de vrouwen aan het graf van den Heere en deze zin is vermoedelijk wel de meest inspireerende, die in de literatuur van den mensch voorkomt. Inderdaad is hij de innerlijke waarheid van het geloof en de hoop van een waar Christen. Hij vormt de geschiedenis die door de engelen is verteld omtrent de opstanding van Jezus de Christus.

In het Evangelie van Johannes in het 20ste hoofdstuk is de geschiedenis heel interessant opgeteekend en in haar teedere schoonheid werpt ze een heerlijken straal van hoop en aanmoediging over de geheele wereld.

Het was vroeg in den morgen van den eersten Paasch-Zondag, die de eerste Zondag in de geschiedenis was, toen Maria Magdalena zich met specerijen naar de heilige plaats begaf waar Jezus begraven was om het doode lichaam van haar Heere te zalven, zooals eens tevoren was gedaan in het huis van Simon te Bethanië. Toen zij bij het graf kwam, zag ze tot haar groote verbazing dat de steen, die voor den ingang was geplaatst, weggerold was. Verslagen en verschrikt liep zij naar de stad terug en stelde Petrus en Johannes ervan in kennis, dat zij het graf ledig had gevonden. Zij snelden naar het graf en daar Maria de reis reeds tweemaal had gemaakt, waren zij haar spoedig een eind vooruit; doch moeizaam en langzaam ging zij nogmaals naar het graf terug.

Toen zij daar aankwam, waren Petrus en Johannes reeds lang weer weg.

Met een gebroken hart, denkend dat het graf van haar Heere ontwijd was, stond zij daar, weenende. Twee engelen zaten in het graf, een aan het hoofd en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had. Maar de met droefheid geslagen vrouw had geen oog voor de engelen; zij dacht slechts aan Hem Dien zij zoo innig liefhad. Zij zeiden tot haar: „Vrouw wat weent gij?” Zij zeide tot hen: „Omdat zij mijnen Heere weggenomen hebben en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben”. Op dat oogenblik hoorde zij achter haar het geluid van een voetstap en het ritselen van bladeren in den tuin en keerde zich achterwaarts om te zien wie er aankwam. Zij zag Jezus staan, maar verblind door tranen en wanhoop, herkende zij Hem niet. Jezus zeide tot haar: „Wat weent gij? Wien zoekt gij?” Zij meenende dat het de hovenier was, die haar aansprak, zeide tot Hem: „Heere, zoo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij waar gij Hem gelegd hebt en ik zal Hem wegnemen”.

„Ik zal Hem wegnemen!” Een zwakke vrouw, wier hart gebroken was, bood zich aan om een volwassen man weg te dragen. Natuurlijk zij kon zulks niet doen, maar hoe trouw aan de liefde eener vrouw, die altijd haar zwakheid vergeet en nooit bij onmogelijkheden stilstaat!

Er moest iets gedaan worden en zij zeide: „Ik zal het doen”. „Zeg mij waar gij Hem gelegd hebt en ik zal Hem wegnemen”. Hoe werkelijk! Hoe prachtig waar is deze wonderschoone geschiedenis! Wat treffen wij in dit voorval een teeder sprankje van menschelijke natuur aan! Maria, die buiten het graf staat door droefheid overmand. Zij heeft haar Heere niet herkend, ofschoon Hij tot haar gesproken heeft; zij had Hem voor den hovenier aangezien. Zij had gezegd: „Heere zoo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen”. Toen sprak Jezus slechts één woord. Hij zeide: „Maria”. En toen die naam de morgenlucht deed trillen, op den ouden bekenden toon gesproken, geuit zooals niemand anders dan Hij hem ooit geuit had, werd zij geheel en al door vreugde aangegrepen en het deed haar in verrukking uitroepen: „Rabbouni, mijn Meester!” Oogenblikkelijk waren haar oogen geopend en zij viel aan Zijne voeten neer, trachtte deze te omvatten en terwijl zij Hem weer aankeek, uitte zij nog eens zacht deze woorden: „Rabbouni, mijn Meester”. Is dat een opgemaakt verhaaltje? Neen! Het is leven, het is Jezus en de vrouw die Hem liefhad.

Wij staan hier van aangezicht tot aangezicht met de werkelijkheid, met het leven, met Jezus en Maria, zooals zij in werkelijkheid waren. Er ligt geen verdichtsel in. Het is de waarheid. Trefsend, schoon en verheven! Zijn beteekenis, zijn verstrekkend ge-

volg is voor den mensch misschien nog niet geheel en al duidelijk, zelfs tot op dezen dag.

De glorierijke opstanding van onzen gekruisigden Heere is de fundeering, waarop wij ons prachtig gebouw van geloof en hoop oprichten.

In die dagen waren er slechts eenigen, die toegestaan werden getuigen van dit grootste van alle wonderen te zijn en nog een paar meer geloofden in zijn beteekenis, terwijl de groote meerderheid in de wereld totaal onwetend was van al hetgeen plaats gevonden had. Groot en belangrijk als al deze omstandigheden waren, die met deze glorierijke gebeurtenis verband hielden, toch vinden wij in de wereld nog dezen toestand, dat slechts een klein gedeelte van de wereld geloof toont in de werkelijkheid van die gebeurtenis. De meerderheid van de kinderen van onzen Vader zijn onwetend betreffende de opstanding, die op elk menschelijk wezen, die ooit op deze aarde geleefd heeft of zal hebben, uitwerking heeft. Wat een vreugde was er in de harten van hen, die geloofden, want het verleden had geen omstandigheden gelijk deze geopenbaard. Door de eeuwen heen waren de menschen bij miljoenen den dood ingegaan en geen een was er teruggekomen; de stilte had het graf verzegeld. De machtige afgrond van het graf had voor duizenden jaren naties en geslachten verslonden. In de onsterfelijkheid van de ziel werd slechts tot op zekere hoogte geloofd; niemand echter wist de uitwerking van den dood daarop. Er was geen licht betreffende de zaak en de mensch ging met vreezen en beven het groote onbekende in. Eerst na de werkelijke en de wezenlijke bekrachtigende opstanding van den Christus, waarvan Maria, Zijn discipelen en anderen getuigen waren, werd de uitwerking van den dood op de ziel aangetoond en de verschrikkelijke last van vrees en onrust voor den dood verlicht en zij verdween gedeeltelijk uit de gedachte van den mensch.

Zeker is naast het Godsbegrip het begrip van het hiernamaals, dat door de opstanding van Christus werkelijkheid is geworden, de meest bemoedigende gedachte, die de ziel van den mensch heeft aangeraakt. Dat en dat alleen, inspireert die diepe belangstelling en bezorgheid omtrent ons streven en onze handelingen, die door de gedachte komen dat onze daden van heden ons zullen bederven of vormen en onze plaats in Gods groote eeuwigheid vaststellen.

De opstanding is een onbetwistbaar feit; want het was geen geest, noch een visioen van het verstand, maar Jezus zelf, Die kwam en Zich aan Maria en aan de twee Emmausgangers toonde en Die in het midden van Zijn discipelen stond. Nadat Hij hun Zijn lichaam getoond had, zeide Hij later tot Thomas: „Breng uwen vinger hier en zie mijne handen en breng uwe hand en steek ze in mijne zijde en wees niet ongeloovig, maar geloovig”.

Wat een verandering bracht dit in hun gedachten en wat een ommekeer in hun levens, dit glorierijke feit van de opstanding. Niet

langer lafaards, bang en vol vrees, maar mannen, die in staat waren de haat en oppositie van Satan zelve te trotseeren en aldus werden zij kloekmoedige getuigen van hun verrezen Heere. Verschrikt en verbaasd door de plotselinge verschijning in hun midden van Hem, Dien zij Heere en Meester hadden genoemd, verdreef Hij hun vrees door Zijn magnetische boodschap: „Vrede zij ulieden”. De beroering werd in hun harten gestild en hun geesten werden als door den dauw des hemels verfrist. Christus is de tweede Adam (1 Cor. 15 : 45—47), ‘Wiens bloed betere dingen spreekt dan dat van Abel. Hij, gelijk Enoch, wandelde met God, maar in nauwere verwantschap dan ooit door kinderen der menschen is ervaren. Hij is degeen, die gelijk de Jakobs ladder de aarde en den Hemel te zamen bracht, niet in droom, maar door Zijn goddelijk offer, Zijn Zoendood en Zijn opstanding. Hij heeft de banden des doods gebroken, heeft het graf overwonnen en de opstanding van ieder kind van de Adamietsche familie teweeggebracht. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. De Dood is het algemeen erfdeel voor een ieder. Hij is een erfenis door onze eerste ouders aan alle kinderen nagelaten. Het is den mensch eenmaal gezet te sterven. Geen macht kan hij uitoefenen, niets kan hij doen om het boven het hoofd hangende vonnis af te wenden. Het is een goddelijk besluit: „Gij zult zekerlijk sterven”. Maar de ontbinding van het lichaam is niet het einde van het bestaan. De opstanding van het lichaam en de verlossing van de ziel is juist zoo wel een feit en juist zoo zeker als de dood. Dit werd absoluut zeker gemaakt door het verzoeningswerk van Jezus Christus, waardoor hij de opstanding teweegbracht, niet alleen voor Zichzelf maar voor het geheele mensdom.

Wij zullen sterven en onze lichamen weer in moeder aarde begraven worden en zullen daar verkrumelen, bederven en door de reinigende invloeden van de laboratoria der natuur gaan, terwijl de geest teruggaat naar dien God, Die hem gegeven heeft, om den morgen der eerste opstanding af te wachten, als de *eeuwige fundamenteele elementen* van het lichaam, dat in het graf was geplaatst, door de macht van God weer voortgeroepen zullen worden en tot een volmaakt lichaam gevormd worden om de eeuwige woonplaats van dien zelfden geest te zijn, die het in den sterfelijken staat bezat. Het zal een letterlijke opstanding van het lichaam zijn, geen haar van het hoofd, dat noodzakelijk is voor de versiering van het hoofd, zal verloren gaan. Zooals een van de oude profeten gezegd heeft:

„De ziel (geest) zal geheel hersteld worden tot het lichaam, en het lichaam tot de ziel; ja ieder been en gewricht zal hersteld worden tot zijn lichaam; zelfs een haar van het hoofd zal niet verloren zijn, maar alle dingen zullen tot hun eigene en volmaakte gedaante hersteld worden”.
Alma 40 : 23.

Maar het zal een nieuw lichaam zijn, zooals Paulus zegt. (1 Cor. 15 : 42—44).

„Het wordt gezaaid in verderfelijheid, het wordt opgewekt in onverderfelijheid. Het wordt gezaaid in oncer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt”.

En zooals weer een andere profeet heeft gezegd :

„Zelfs dit sterfelijke zal onsterfelijheid aandoen, en deze verderfelijheid, onverderfelijheid en zal voor den troon van God gebracht worden om door Hem geoordeeld te worden volgens hun werken, hetzij zij goed of hetzij zij kwaad zijn”.

De profeet Alma zegt, dat :

„Het plan der herstelling is een vereischte van de rechtvaardigheid Gods; want het is noodig dat alle dingen hersteld zouden worden tot hun eerste orde; zie het is noodig en recht volgens de kracht en opstanding van Christus, dat de ziel (geest) van den mensch tot het lichaam hersteld zoude worden en dat ieder gedeelte van het lichaam op zijne plaats hersteld worde”.

Een der laterdaagsche profeten van God zegt in verband met deze gedachte, dat :

„Elk stoffelijk deel dat tot het lichaam behoort, tot de tijdelijke organisatie die den mensch vormt, zal zijn geest weer bekleeden, alvorens hij geschikt is de plaats en woning te ontvangen, die voor hem bereid is.

Wij zullen deze lichamen in het graf neerleggen. Waarom? Opdat de stof, onze moeder aarde, die het huis (lichaam) van den geest samenstelt, gereinigd zal kunnen worden door door dit godsgericht te gaan en bereid te zijn om opgeroepen en vereenigd te worden met het intelligente hemelsche lichaam dat God bereid heeft.

De deeltjes van deze aarde, die nu dit lichaam samenstellen, zullen opnieuw geordend worden en de geest zal met een onsterfelijken tabernakel bekleed worden. Laat de geest steeds over het vleesch de overhand hebben en den geheelen mensch onderwerpen, elk gevoel en elk verlangen van het hart en laat hij zich geheel, lichaam en geest, wijden aan het einddoel waarvoor hij geschapen is. Als het vleesch onderworpen is, is het waardig gemaakt (voor de opstanding) door dat middel”.

En als hij verder met dit onderwerp voortgaat, zegt hij :

„Nadat de geest het lichaam verlaat, blijft deze zonder een tabernakel in de geestenwereld, totdat de Heere, door Zijn wet, welke hij vastgesteld heeft, de opstanding van de dooden teweegbrengt — als de engel, die de sleutelen der opstanding draagt zijn trompet zal schallen, dan zullen de bijzondere fundamenteele deeltjes die onze lichamen hier samenstellen, als wij er eer aan bewijzen, al zouden ze in de diepten der zee liggen of een deeltje in het noorden, een ander in het zuiden, weer een ander in het oosten en nog een ander in het westen, weer te zamengebracht worden in een oogenblik des tijds en onze geesten zullen van hen bezit nemen”.

In de opstanding zal er een hereeniging zijn van de geesten met de lichamen en zij zullen loopen, spreken, eten, drinken en zich verheugen.

De Profeet Jesaja zegt :

„Uwe dooden zullen leven, ook mijn dood lichaam; zij zullen opstaan; waakt op en juicht, gij die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden en het land zal de overledenen nitwerpen”.

En weer een ander van Gods heilige mannen zegt :

„Want ik weet, mijn Verlosser leeft en Hij zal de laatste over het stof opstaan en als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik in mijn vleesch God aanschouwen”.

Al deze getuigen maken het dus zeer duidelijk, dat de opstanding werkelijk letterlijk zal zijn en dat elk *fundamenteel deeltje en stofje van het lichaam* zijn plaats weer in het nieuwe organiseren zal innemen.

Er zullen in de opstanding geen kreupelen zijn, geen misvormde lichamen, geen oude mannen en vrouwen, die door den ouderdom gebogen en gerimpeld zijn, geen gebochelden, geen verdorde ledematen, geen lichamen zonder armen, beenen of hoofd. God doet Zijn werk niet half. Elk lichaam zal in volmaakt vorm uit het graf voortkomen en zal door die wet levend gemaakt worden, die het in de sterfelijkheid heeft gehoorzaamd. Ik zeide, dat het lichaam in volmaakt vorm zal zijn, maar niet in volmaakte heerlijkheid. Onze graad van volmaaktheid wat heerlijkheid betreft, hangt geheel en al af van onze gehoorzaamheid aan de wetten, die God ons in dit leven heeft gegeven. Er zullen er zijn, die met celestiale heerlijkheid levend gemaakt zullen worden, die de hoogste en meest volmaakte van alle is; weer anderen zullen met terrestriale heerlijkheid levend gemaakt worden en nog anderen met telestiale heerlijkheid, die de minst volmaakte van alle is. Maar iedereen zal een onsterfelijk lichaam hebben, geheel verschillend van onze lichamen zooals ze thans zijn, maar net zoo echt en tastbaar als deze sterfelijke lichamen en gemaakt van *dezelfde gelijke eeuwige fundamenteele elementen*, die nu onze sterfelijke lichamen uitmaken.

Laat een ieder duidelijk verstaan dat in de opstanding geen enkel deel van het lichaam van den eenen persoon over zal gaan in of opgenomen worden door eenig ander persoon.

De Heere Jezus Christus zeide, dat een geest heeft geen vleesch en been zooals Hij had. Zijn verzezen lichaam was samengesteld uit vleesch en beenderen; maar het was onsterfelijk vleesch en onsterfelijke beenderen en door de aderen van Zijn lichaam stroomde een onsterfelijke geestelijke vloeistof en geen bloed. De zaden des doods zijn niet in het onsterfelijke of opgestane lichaam en dat opgestane lichaam door aan te vullen, zichzelf schooner en prachtiger dan ooit te voren op te bouwen, wordt volmaakt.

O, wat een vreugde, te weten dat daar geen misvormde geesten zijn; geen krankzinnige geesten. Wat een opluchting te weten, dat zij, die verstandelijk of lichamelijk worden belemmerd, ontlast zullen worden; de boeien zullen gebroken worden en zij zullen uit het graf voortkomen, niet als oude mannen of oude vrouwen, die door ouderdom voorovergebukt loopen en gerimpeld zijn, maar in den bloei van schitterend man- en vrouwzijn om voor eeuwig in onsterfelijke jeugd te leven. O hoe heerlijk, hoe wonderschoon zal

dat zijn! Het is de belofte, die door den God des hemels gemaakt is en het is een belofte, die vervuld zal worden. U vraagt misschien waarom er in dit leven zijn, die door misvormingen, lichamelijke en mentale gebreken gekweld worden? En gedeeltelijk is het antwoord: Laat niemand een scherp oordeel over zijn medemenschen vellen. Van enkele bepaalde hoedanigheden kunnen wij gerust zeggen, dat zij bestaan, omdat hij ze verdiend heeft, in dit leven of wel in het vorig leven; van enkele negatieve hoedanigheden mogen wij ook de wording weten: door de zonde van den mensch zelve, of de zonde van zijn ouders; en dat de eene mensch blind geboren wordt en een ander doof, de derde stom, kan inderdaad — waarschijnlijk is het — het resultaat zijn van iets in het voorbestaan verzuimd te hebben; maar het kan ook een beschikking zijn van God, Die daar Hij het gevolg voorziet van het kwaad van een zekere eigenschap van de ziel, barmhartig haar macht, om gedurende het sterfelijk leven dienst te doen, bemantelt. Zooals Hij zeide:

„Indien dan uw rechteroog u ergert, trek het uit en werp het van u; want het is u nut, dat een uwer leden verga en niet uw geheele lichaam in de hel geworpen worde”.

Veel meer kan er omtrent dit onderwerp gezegd worden, maar de ruimte laat het hier niet toe. Maar als wij over de beproevingen van onze medemenschen praten en het waarom en waarvoor bespreken van die beproevingen onzer medemenschen, dan is het altijd het veiligst en het verstandigst om de vermaning van Christus op te volgen: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt”.

U zult vragen hoe de opstanding plaats zal hebben? Zij zal plaats hebben op precies dezelfde manier en door dezelfde macht, die het lichaam van Jezus Christus uit het graf ophief. Het zal door de macht en autoriteit van God gedaan worden en in strikte overeenstemming met de wet, die die phase van Zijn werk regeert en regelt. Zij zal niet plaats vinden door een voorttelling, noch een geboorte uit een vrouw. Die geboorte heeft reeds in de sterfelijkheid plaats gehad. De geest van het leven, die van God den Eeuwigen Vader uitgaat, zal in de opstanding in werking treden en *elk deeltje van de eeuwige elementen*, die in het sterfelijke lichaam waren, aanraken, organiseeren en leven geven en dat lichaam, dat aldus is georganiseerd en levend gemaakt, zal in volmaakt vorm uit het graf of van moeder aarde voortkomen, waar het ontbonden was.

U vraagt wanneer de opstanding zal plaats vinden? In antwoord daarop zeg ik: Zij zal plaats vinden als U en ik ervoor bereid zijn. Niemand behoeft langer in het graf te liggen dan noodig is om de laatste penning te betalen. Overwin al de zwakheden van het vleesch en onderwerp het lichaam aan den wil van den geest.

Een der apostelen van Jezus Christus zegt:

„Het opstaan van de dooden, hoewel algemeen, is niet gelijktijdig. Als Christus, Die ons leven is, zal verschijnen, zal Hij eerst diegenen verlos-

sen, die in Hem zijn. Die Christus op zich genomen hebben en van Zijn geest hebben ontvangen. Zij zullen als Hij roept voortkomen om Hem te ontmoeten. Zij die aan de eerste opstanding deel hebben zijn diegenen, die in den Heere gestorven, gezegend en geheiligd zijn. Hun lichamen zullen in de gelijkenis van Zijn verheerlijkt lichaam gevormd worden. Eén plant geworden zijnde in de gelijkmaking Zijns doods zullen zij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding. Dat wil zeggen, zij zullen levend gemaakt worden met de celestiale heerlijkheid en in een toestand geplaatst worden om daarvan een volheid te ontvangen en alle dingen als gemeenschappelijke erfgenamen met Christus beërven. De goddelooze dooden zullen voor duizend jaren niet levend gemaakt worden. Zij oogsten de vruchten van hun kwade daden, zaadjes die in levens van overtreding zijn gezaaid. Zij drinken het onderste uit een bitteren beker. Er zijn er, die met vele slagen geslagen worden, weer anderen met weinige. De gerechtigheid deelt hun volgens hun schulden toe. En als zij voortkomen om in hun lichamen op te staan, zullen zij niet met de celestiale heerlijkheid levend gemaakt worden, maar met die, waarvoor zij geschikt zijn, volgens hun wederzijdsche toestanden, die voortgekomen zijn uit hun aardsche daden en zij zullen dienovereenkomstig hun plaats innemen. Maar allen zullen op den juisten tijd van het graf verlost worden en het nauwkeurig onderzoek van het Alziend Oog en het oordeel van het nooit afwijkend Recht ondergaan, die hun eeuwige toekomst zullen vaststellen".

Dit is gedeeltelijk waarop Jezus betrekking had, toen Hij zeide: „Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen, die in de graven zijn Zijne stem zullen hooren en zullen uitgaan; die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis. (Joh. 5 : 28-29).

Wie zijn diegenen, die in de opstanding des levens voortkomen?

„Die zijn het die het getuigenis van Jezus ontvingen en in Zijnen naam geloofden en gedoopt werden volgens de wijze van Zijne begrafenis; zijnde in het water in Zijnen naam begraven en dit overeenkomstig het gebod dat Hij gegeven heeft. Dat zij door het houden van Zijn geboden van al hunne zonden gewasschen en gereinigd mochten worden en den Heiligen Geest ontvangen door het opleggen der handen van hem, die tot deze macht verordineerd en verzegeld is. — Deze zijn het wier lichamen celestiaal zijn, wier heerlijkheid die van de zon is, zelfs de heerlijkheid van God, de hoogste van allen, wier heerlijkheid bij de zon, als zinnebeeld, vergeleken wordt. (Leer en Verbonden 76. — Zie ook 1 Cor. 15).

Het zou het doel, de begeerte en een eeuwige poging van ieder kind van God moeten zijn voor hem of haarzelf een glorierijke opstanding te verzekeren; doch dit kan, zooals ik reeds gezegd heb, slechts gedaan worden door stipte gehoorzaamheid te betoonen aan de wetten, waarop deze zegeningen bevestigd zijn. Er bestaan celestiale, terrestriale en telestiale wetten en aan iedere wet zijn ook zekere grenzen en voorwaarden. Als u de celestiale heerlijkheid wenscht te bereiken en daarvan te genieten, dan moet u de celestiale wet houden, welke het Évangēlie van Jezus Christus in al zijn volheid is en het is slechts in het celestiale Koninkrijk van God dat de volheid van het Eeuwig Leven ooit zal genoten worden.

Dit leven is ons gegeven om ons voor het leven aan gene zijde voor te bereiden — voor de eeuwigheid — en een ieder zal beloond worden overeenkomstig zijn werken. Zooals een van de Apostelen van den Heere heeft gezegd:

„Een rechtvaardig oordeel zal over een ieder geveld worden. Zij die het Evangelie verwerpen, moeten den prijs betalen. Zij die slagen moeten hebben, zullen hun deel ontvangen. De goddeloozen zullen in de hel geworpen worden, met al die naties, die God hebben vergeten. Elk veroordeeld persoon zal de laatste penning voor zijn zonden betalen. Het Recht verzacht door de genade, niet verdraaid of verkronkeld, zal overeenkomstig zijn juiste verdienste het loon uitreiken: „een ieder naar zijn werken”. De straf blijft altijd bestaan, daarom is het een eeuwige straf. Doch een ieder die lijdt, ontvangt slechts zijn juiste deel daarvan. Zal de moordenaar en de sabbatschender, de overspeler en de dief, de dronkaard en de goddelooze, allen hetzelfde vonnis verdienen? Zouden de menschelijke gerechtshoven zoo'n oordeel uitspreken? Bezit de mensch meer billijkheid dan God? Wanneer het strenge recht het zijne heeft geëischt en zijn doel heeft vervuld, zal er dan geen plaats zijn voor de zoete genade? Zoolang er nog één ziel van dit geslacht gewillig en in staat is de wetten van verlossing aan te nemen en te gehoorzamen, het maakt geen verschil waar en in welken toestand deze gevonden wordt, Christus' werk zal onvolledig zijn totdat dat wezen vanuit den dood en de hel is gebracht en in een toestand van vooruitgang is geplaatst, in zoo'n heerlijkheid als voor zijn genot en den dienst van den grooten God noodig is.

De opgelegde straf zal evenredig zijn aan de gedane verkeerdheden. Tot op zekere hoogte zal de zondaar altijd van zijn gevolgen lijden. Als de schuld betaald is en aan het Recht voldaan, als gehoorzaamheid geleerd is door de lessen van droeve ondervinding, als de dankbare en onderworpen ziel uit de eeuwige bestraffing voortkomt, volkomen gewillig aan de wetten die eens verworpen werden te voldoen, zal er een blijvend besef van verlies bestaan. De volheid van de celestiale heerlijkheid in de tegenwoordigheid van en gemeenschap met God en het Lam, zijn voor immer buiten het bereik van die geredde, doch niet volmaakte ziel. De macht tot groei, waarin heerschappij, verhooging en kronen van onmetelijke heerlijkheid liggen, is niet voor die klasse wezens, die ter helle nedergeworpen zijn en de toorn Gods hebben ondergaan voor een tijdperk, hetwelk hun door het eeuwig oordeel toegewezen werd”.

Hoe wonderlijk is het, dat onze Vader in den hemel een ieder onzer het voorrecht heeft geschonken geboren vorstelijke erfgenamen van Zijn Koninkrijk te worden en een erfdeel in de celestiale wereld te ontvangen. Maar veronderstelt dat door gebrek aan gehoorzaamheid aan Zijn heilige wetten wij niet waardig leven om dat erfdeel te verkrijgen en ons in de terrestriale of telestiale wereld vinden. Ik zal U zeggen, Heiligen der laatste dagen, want het is ons geopenbaard — dat zelfs al zouden wij gedoopt worden en leden worden van de Kerk van Jezus Christus er geen waarborg is, dat wij voort zullen komen in het celestiale Koninkrijk van God, tenzij wij al Zijne wetten en geboden onderhouden. Want er zullen er velen zijn, die goed beginnen, maar die niet in dien glorierijken celestialen toestand zullen voortkomen, omdat zij niet tot het eind getrouw zijn gebleven. Als wij onszelf in een terrestriale wereld of een telestiale zullen vinden en opkijken naar de glorierijke plaats, die wij zouden hebben kunnen genieten, zullen wij berouw gevoelen en verdrietig zijn en zeggen: Ja, ik was daar geboren, een geboren vorstelijk erfgenaam, maar ik heb mijn geboorterecht verloren; ik heb het voor minder dan een schotel linzenkooksel verkocht. God beware ons, dat wij niet zoo onverstandig zul-

len zijn. Dit leven is slechts een uur vergeleken bij het groote hiernamaals en de dingen van deze wereld zijn slechts schuim in vergelijking met de vreugde en glorierijke voorrechten van de celestiale heerlijkheid. In Mijn Vaders huis zijn vele woningen. Hier en nu bouwen wij het huis of de woning, waarin wij hiernamaals onzen intrek zullen nemen. Laat ons er voor zorgen, dat het goed gebouwd wordt en dat wij zoo leven, dat als onze tijd komt om naar de gouden oevers der eeuwigheid te gaan, dat God verblijd zal zijn en Zijn vurige wagens zenden, om ons naar huis terug te brengen, zooals Hij met den goeden ouden Profeet Elia heeft gedaan. En indien zoo niet, moge dan de Engelen op den morgen der eerste opstanding van ons zeggen, wanneer onze geliefden naar ons graf zullen komen om ons te zoeken: „Hij is niet hier, maar hij is opgestaan”.

Ja, opgestaan in celestiale heerlijkheid om met God en Zijn Christus en de Heiligen te wonen en het Eeuwig Leven en celestiale gelukzaligheid voor immer en immer te genieten.

DAAR WAS EENS.....

3. *Zwart in de blauwe lucht.*

Een kunstschilder zat bij zijn doek op een keer
 En schetste met vrije hand
 Het groen van de boomen, het purper van 't meer,
 En 't goud van het zonnige land.
 Toen kwam er een vraag uit den mond van een kind
 (Het kind sloeg hem gade, heel nauw):
 „Waarom mengt ge een klein beetje zwart in die tint,
 Als ge schildert des hemels blauw?”
 „Omdat er in 't blauw ietwat zwart is, m'n vent,
 Ik schilder de lucht zooals ze is;
 En dat”, ging hij heel zachtkens voort, „is bekend
 Als een levensgeheimenis”.
 Zelfs het blank van de lelie bedriegt ons gezicht,
 En het rood van de roos is niet puur;
 Daar is licht in de schaduw en schaduw in 't licht,
 En zwart in des hemels azuur.
 Men kan over alles, waarheen men ook blikk,
 Een waas, een verzachting bespiên,
 Want het menschelijk oog is er niet voor geschikt,
 Naar een stadige schitt'ring te zien.
 Dat is hier beneden een troost en een klacht,
 De bron van een lachje en een zucht:
 In den heiligste onzer mag zwakheid verwacht,
 Zooals 't zwart in het blauw van de lucht.
 Maar — moet er gezegd nu, de lucht is niet blauw,
 De lelie, zoo wit, is niet blank?
 De roos is niet rood, en de helderste dauw
 Blijft toch een onzuivere drank?
 Wij gaan naar een zuiverder oord bij geval:
 Het land van de reinen van hart,
 Maar goed is goed, altoos en overal,
 Al schuilt er in 't luchtblauw ook zwart.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

DE OORSPRONG VAN HET OFFER. *)

Even oud als het geslacht.

Dat het offeren van stoffelijke dingen als een offer aan de Godheid uit de dagen van Adam dateert, wordt in Genesis 4 : 3—5 bevestigd, alwaar wij lezen dat zowel Kaïn als Abel den Heere offers brachten. Het Bijbelsch verslag toont aan dat het gebruik tot aan en ook na den Zondvloed werd voortgezet, alsmede door de patriarchale en Mozaïsche bedelingen onder de Semitische volken, die bekend stonden als aanbidders van Jehovah. Ook de niet-schriftuurlijke geschiedenis is hierin zeer bepaald en beschrijft het offeren van dieren als een hoofdtrek van heidensch ceremonieel, zelfs uit de vroegste tijden van welke wij verslagen hebben.

Dat Noach, Abraham, Jakob en andere patriarchen en profeten altaren bouwden en daarop offerden, wordt door allen, voor wie de Heilige Bijbel echt is, toegestemd; en de Mozaïsche wet regelde de verordening van het offer, terwijl het zwijgt over deszelfs oorsprong of zelfs zijn instelling in Israël.

Het is zeer waarschijnlijk dat de heidensche offeranden oorspronkelijk een nabootsing waren van de Semitische, ofschoon beiden wel een navolging kunnen zijn van een gemeenschappelijk en — zooals algemeen wordt aangenomen — vóór-historisch voorbeeld. Aan deze opvatting wordt in 't geheel geen afbreuk gedaan door het bederf en de afschuwelijkheden, welke den heidenschen afgodendienst eigen zijn en die het toppunt van afgrijselijkheid bereikten in het offeren van menschen op de altaren der ontwijding en heiligschennis; want zonder de leidende en betugelende macht der Goddelijke openbaring waren ongeautoriseerde nieuwigheden en goddelooze uitersten onvermijdelijk.

De Israëlitische offeranden kunnen gemakshalve worden verdeeld in bloedige en onbloedige, waarbij de eerste alle offeranden in zich sluiten, welke het ceremonieel slachten van dieren met zich brengen, en de laatste bestaan in het offeren van gewassen of hetgeen daarvan gemaakt werd. Aan de bloedige offeranden werd al vroeg het idee van boeten voor zonde vastgeknoopt. De overtreder, hetzij een persoon of een gemeenschap in haar geheel, bekende hiermede schuld en zocht door den dood van het dier verzoening te

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

verkrijgen, hetwelk als plaatsvervanger diende van den mensche-lijken overtreder.

Het dierlijk slachtoffer, hetwelk voor den offerdood werd bestemd, moest volgens bepaalde vereischten worden uitgezocht. Daarom moest het tot een soort behooren, dat als rein werd beschouwd, en van deze soort waren alleen het tammie vee, schapen en bepaalde vogels — duiven en tortelduiven — aannemelijk. Bovendien was het noodzakelijk dat het gekozen dier smetteloos en zonder lichamelijk gebrek was. Aldus werd alles wat misvormd, verminkt of ziek was, volkomen uitgesloten. Lichaamsgebreken werden als een bewijs van geestelijke smet of zonde beschouwd, en „God kan niet met de geringste mate van goedkeuring op de zonde nederzien”.

Deze vereischten van betrekkelijke volmaaktheid aan de zijde van het slachtoffer, waren in overeenstemming met het feit, dat het slachten van dieren als een priesterlijke ritus onder Goddelijke leiding een vóór-afschaduwing was van het eertijds toekomstige offer van Christus zelf, „Wiens Offerdood het einde zoude zijn van Zijn bediening op aarde”. Terwijl het dierlijk slachtoffer, hetwelk op de Israëlietische altaren ter dood werd gebracht, in figuurlijken zin de zonden van het volk droeg, dat door het houden van den offerdienst vergeving voor zijn overtredingen of verzoening met God zocht, van Wien het door zijn zonden was vervreemd, droeg Jezus Christus in werkelijken zin de last der zonde en opende den weg tot een letterlijke verzoening van den zondigen mensch met God. De voornaamste offerande in de Mozaïsche bedeeing was die van het Paaschfeest; en het in de plaats treden van het werkelijke voor het vervangende wordt door Paulus duidelijk uitgedrukt: „Want ook ons Pascha is voor ons geslacht”. (1 Cor. 5 : 7). Theologen, bijbelgeleerden in 't algemeen en ook ethnologen (beoefenaars der volkenkunde) erkennen dat er omtrent den oorsprong van het offer geen verslagen bestaan, noch in de Bijbelsche, noch in de gewone geschiedenis.

De schrijver van het artikel „het offer” in een der Engelsche Bijbelsche Woordenboeken (van Cassell), welk artikel met andere geleerde opstellen overeenstemt, zegt, na een reeks van feiten te hebben opgesomd: „Op grond van deze en andere gegevens heeft men de scherpzinnige gevolgtrekking gemaakt dat het offer een element vormde in den oorspronkelijken eeredienst van den mensch; en dat de algemeenheid ervan niet alleen een indirecte aanwijzing is voor de eenheid van het menschelijk geslacht, doch ook een illustratie en een bevestiging van de eerste geïnspireerde bladzijden van de geschiedenis der wereld. Het begrip „offer” kan men bijna niet als een voortbrengsel van het menschelijk brein beschouwen, indien het daarin niet was bijgestaan, en moet daarom aan een hoogere bron worden toegeschreven en worden beschouwd als een Goddelijke openbaring aan den eersten mensch”.

Deze „Goddelijke openbaring aan den eersten mensch” is thans aan de wereld voorgelegd; en de veel besproken historische moeilijkheid betreffende den oorsprong der offerdiensten is tenslotte opgelost door een openbaring van God aan den mensch in de afge-loopen eeuw, waarbij gedeelten van de oude Schriften, welke niet in den Bijbel aanwezig waren, wederom aan hem werden bekend gemaakt.

Als een natuurlijk en onvermijdelijk gevolg van zijn overtreding, verloor Adam het hooge voorrecht om met God direct en persoonlijk contact te houden. In zijn gevallen staat werd den mensch door God's stem geboden de eerstelingen zijner kudden te offeren.

„En na vele dagen verscheen een engel des Heeren aan Adam zeggende: Waarom offert gij offeranden tot den Heere? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Heere gebood het mij”. En toen sprak de engel zeggende: „Het is een gelijkenis van de offerande van den Eeniggeborene des Vaders, welke vol van genade en waarheid is. Daarom zult gij alles, wat gij doet, in den naam des Zoons doen, en gij zult u bekeeren en God in den naam des Zoons voor immer aanroepen”. (Paarl van Groote Waarde, blz. 20).

Dit nu was de oorsprong der offer-verordening op aarde. De beteekenis ervan als het oorspronkelijke voorbeeld van den Offerdood van den Heere Jezus Christus, welke ongeveer vierduizend jaar later zou plaats vinden, was aan Adam geopenbaard, die door gehoorzaamheid de zaligheid verwierf. Door den offerdood van den Verlosser had het brengen van dierlijke offers als een gedeelte van den Israëlietischen eeredienst geen beteekenis meer. Maar toch is de wet der offerande nog van kracht; en het aannemelijke offer in dezen tijd wordt aldus aangeduid: „Gij zult den Heere uwen God een offer in gerechtigheid offeren, ja, dat van een gebroken hart en een verslagen geest”. (Leer en Verbonden 59 :8).

Uit „Vitality of Mormonism” door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De waarheid van de woorden „die niet vergadert, die verstrootit”, wordt door de Heiligen der laatste dagen volkomen verstaan. Zij weten hun plaats op den Sabbatdag en vol dankbaarheid keeren zij zich dan tot hun Vader in den hemel. Het is goed als de Heiligen, als broeders en zusters, elkander ontmoeten. De Heere weet dit; vandaar dat Hij herhaaldelijk Zijn goedkeuring heeft uitgesproken over diegenen, die Zijn huis op den eersten dag der week bezoeken. En ook heeft Hij Zijn dienstknechten opdracht gegeven de Heiligen in Zion tweemaal per jaar als een geheel bij elkander te roepen. En in de zending gebeurt zulks in de verschillende dis-

tricten. De tweede week in Maart waren de inwoners van het Amsterdamsche district de gelukkigen om elkander weer eens te zien en tegelijkertijd aangemoedigd te worden hun plichten tegenover God te volbrengen.

Donderdag, de 8e Maart, was de eerste dag van hun bij-elkander-komen. Geopend werd met het lied „Hoog op der bergen kruin” en Ouderling B. Bernards van Amsterdam opende met gebed. Het koor zong daarna „De nacht vliedt heen”; Ouderling D. G. Thomas heette de aanwezigen een hartelijk welkom en Ouderling G. V. Ricks, gemeentepresident van Den Helder sprak over de waarde van het Boek van Mormon en wat het voortkomen van dit goddelijk verslag voor hem persoonlijk beteekent.

Broeder Van Komen van Groningen zeide, dat de leeraars, die de wereld tegenwoordig bezit, het volk niet kunnen vertellen wat de weg tot Zaligheid is en raadde daarom den leden de Schriften te onderzoeken, zoodat zij zouden weten dat zij iets meer hebben dan de wereld.

Het koor zong zeer schoon „Zwijg, wees stil!”, waarna Zendingspresident John P. Lillywhite uiteenzette, wat het Evangelie in werkelijkheid is. Niet een boodschap om ons alleen in het hiernaamaals gelukkig te maken, neen ook hier op aarde. Dit kan verkregen worden door gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie, zooals gepredikt door de dienstknechten van God, die uitgezonden zijn om allen menschen den weg te wijzen. En de mensch doet wel, indien hij daarop acht geeft. Door den bijbel te lezen, wordt het zeer duidelijk, dat er slechts één weg tot het Eeuwige Leven leidt. Na een vurige getuigenis van den President zongen de vergaderden het lied „Besteed uwen tijd nuttig”, waarna Ouderling J. H. Dijkstra van Alkmaar eindigde met dankzegging.

Den daarop volgenden Vrijdag was de zaal gevuld met menschen. Met lied No. 5 werd aangevangen; Ouderling G. W. Esplin van Rotterdam vroeg een zegen en het zingen van „Luister en Glorie” werd opgevolgd door de Boek van Mormon lezing. Ouderling H. Schotel van Rotterdam liet den aanwezigen op duidelijke wijze zien, dat de mededeelingen van de Heiligen der laatste dagen betreffende het Boek van Mormon geen sprookjes zijn, maar groote waarheden, die „uit de aarde zijn voortgesproten”. Het ware te wenschen, dat die geleerden, die wel eens geprobeerd hebben het Evangelie belachelijk te maken, de moeite eens namen de waardevolle feiten, die door Ouderling H. Schotel in zijn lezing werden gegeven, te onderzoeken. Zeker, als ze eerlijk wilden handelen, veranderden zij wel van idee. Maar dat ontbreekt er, jammer genoeg, wel eens aan.

Ouderling John F. Kikkert van Amsterdam gaf een mooie orgel-solo en na het zingen van lied 105 „Cumorah” dankte Ouderling M. Webb van Doetinchem den Heere voor de ontvangen zegeningen.

Des Zaterdags 11 uur v. m. kwamen de zendelingen bijeen en aan hen werd het voorrecht geschonken hun getuigenis te geven. De woorden van Districts-president Thomas, Zuster Lillywhite, en Zendingspresident Lillywhite waren inderdaad van een inspirerend karakter.

Dien avond werden er door de leiders en leidsters van de verschillende hulporganisaties rapporten uitgebracht over het werk en den Heiligen werd daardoor getoond, dat hun arbeiden niet tevergeefs is geweest.

Zondagsmorgens zagen de menschen de straten van Nederland's hoofdstad met een dun sneeuwtafjel bedekt. Het was alsof de winter, voor zijn heengaan, nog even wilde vertellen wie hij eigenlijk was. Geen aanleiding was dit echter voor de verbondskinderen, die verlangend waren om van Gods geest te genieten, om thuis te blijven.

Lied 1 werd door president Thomas het meest geschikt geacht om de vergaderden te laten zingen. Ouderling S. Springer van Rotterdam zond een gebed op, waarna als eerste spreker Ouderling F. W. Newbold, gemeentepresident van Groningen, werd bekend gemaakt. Kennis om vooruitgang te maken is door studie te verkrijgen. Door acht te geven op het wonderlijke in de schepping, den Almachtige als den Grooten Organisator te erkennen, kunnen wij kennis van God en Zijn wetten verkrijgen en zooals Hij opofferingen heeft gemaakt, kunnen wij de noodzakelijkheid zien zulks ook te doen. En deze handelingen zullen ons brengen waar God gaarne wil, dat wij zouden komen.

Ouderling D. E. Hamilton, eervol van zijn zendingswerk ontslagen, maakte een vergelijking tusschen de verschillende levensloopbanen van den mensch met de treinen. Een ieder kan in den goeden trein, den trein van Christus' genade, stappen, als hij maar gehoorzaam wil zijn. Want gehoorzaamheid is de prijs, die betaald moet worden en hoe grooter de gehoorzaamheid des te gerieflijker en prettiger reist men. De bijbel geeft zeer duidelijk aan op welke wijze en waar de trein van Christus' genade is te krijgen. Spreker dankte de Heiligen voor hun opofferingen, die zij voor hem gemaakt hebben.

Ouderling G. A. Grover van Amsterdam vertelde, dat God de Gever is van het licht om ons heen en het licht in ons. Het natuurlijke licht der zon, zoowel als het Evangelie-licht zijn zegeningen van Hem.

Na het treffende lied „Onze Vader”, 's Meesters voorbeeld hoe te bidden, sprak Ouderling W. F. Ashton, gemeentepresident van Rotterdam. De groei der Kerk vanaf 1830 tot op heden is genoeg om een ieder te overtuigen dat er een bovenmenschelijke kracht dit groote Werk stuwt. Het is het Plan van Zaligheid zooals door Paulus is gepredikt en in het geheel geen nieuwe boodschap. Gelijk door Daniel, den profeet, is voorzeggd, is het Koninkrijk

Gods in deze dagen weer opgericht om nimmermeer van de aarde genomen te worden.

Ouderling R. D. Snow, president van het district Zeeland, zeide al wordt den menschen de waarheid bewezen, dan willen zij zich over het algemeen toch niet overgeven; ze beseffen de belangrĳheid niet van stiĳt te leven. Naastenliefde alleen te bezitten is niet voldoende. God liefhebben boven alles, zoo luidt het gebod. Het verbond met God kan alleen door den waterdoop gevormd worden.

Ouderling N. van Alfen, gemeentepresident van Dordrecht, zeide, dat het karakter van den mensch te onderscheiden is aan de woorden, die ĳuut worden. Christus sprak altijd in woorden van liefde en lankmoedigheid. Ook heeft hij zijn Vader aan alle menschen bekend gemaakt. Nu wij Hem kennen, behooren wij tot anderen omtrent Hem te spreken. Door het Boek van Mormon aan te nemen, weten wij dat God Zich nog openbaart, vandaar dat geloof in het Boek van Mormon den mensch tot God zal brengen.

Na het zingen van lied 76, Verlosser van Israël, eindigde Ouderling L. W. M. Dalebout, gemeentepresident van Amersfoort, met dankzegging.

Des middags twee uur kondigde het „Eere den man” aan, dat de tweede bijeenkomst van dien dag een aanvang had genomen. Ouderling John van Haren, gemeentepresident van Alkmaar vroeg een zegen, waarna het koor mooi zong „Ik weet dat mijn Verlosser leeft”, waarvan de solo door Ouderling W. F. Ashton zeer schoon werd gezongen.

Nadat het avondmaal was bediend en de leiders der Kerk waren voorgesteld en door de leden ondersteund, sprak Ouderling A. G. Winkel, districtsresident van Utrecht. God heeft den mensch met betrekking tot het kiezen van den weg naar het Eeuwige Leven een vrijen wil gegeven. Zooals in de dagen van Noach en in de dagen van den Heiland zelve, bestonden er verschillende godsdienststrichtingen. Slechts één ervan was echter de juiste richting. Zoo ook in deze dagen. Door gehoorzaamheid kan een ieder den goeden weg vinden.

Ouderling R. A. Matson, districtsresident van Groningen, haalde aan, dat Christus zelf heeft gezegd, dat de leden van Zijn Kerk altijd opofferingen zullen moeten maken. Daardoor worden zij sterk in hun geloof.

Het Amsterdamsche zangkoor zong heel mooi „With a united voice”, waarna Ouderling V. T. Holland, gemeentepresident van Haarlem sprak en aantoonde hoe bevoorrecht het is in een tijd te leven wanneer openbaringen van den hemel worden ontvangen. Als er dienstknechten des Heeren op aarde waren, zijn hun steeds Gods verborgenheden gopenbaard. En dit zal onze Hemelsche Vader blijven doen. Het is noodig voor Zijne kinderen hier op aarde Zijn doeleinden te kennen.

Ouderling J. F. Steenblik, gemeentepresident van Arnhem, ver-

klaarde hoe alle kerken naar een zaligheid streven. Maar vele verstaan niet wat met Zaligheid wordt bedoeld. Door alle booze neigingen te overwinnen (men moet dus voortdurend strijden) kan men de Zaligheid bereiken. Een aanroepen van den Heere met den mond alleen is niet voldoende.

Ouderling J. Hoekstra, gemeentepresident van Utrecht, duidde aan dat het geloof met werken gepaard moet gaan. Vooral de jeugd der Kerk zou altijd moeten trachten door werken een voorbeeld te zijn voor hen, die Christus nog niet hebben aangedaan. Eensgezind voorwaarts te gaan is noodig voor het succes van dit Werk. En zij, die hun best gedaan hebben, hebben volgens de belofte recht op het Eeuwige Leven.

Ouderling M. Webb van Doetinchem eindigde na het zingen van Lied No. 3 met dankzegging.

Des avonds 7 uur werd de laatste vergadering der conferentie aangevangen met het inspireerende „Gods geest brandt in 't harte”. De Zendingsecretaris J. H. Vandenberg opende met het gebed en het koor zong op prachtige wijze „Dochter van Zion”.

Ouderling R. J. Hutchinson, districts-president van Rotterdam, uitte zijn dankbaarheid voor de gelegenheid op een speciale vergadering zijn getuigenis te mogen geven. Ten einde grooter te worden is gehoorzaamheid aan de fundamenteele wetten van het Evangelie noodzakelijk, zooals door den profeet Joseph Smith aan de wereld is gegeven. Dat hij een waar profeet was, toont zijn sterke getuigenis van de goddelijkheid van de zending van den Zoon van God.

De gemeentepresident van Amsterdam, Ouderling G. J. Nakken verzekerde den vergaderden dat zijn hart net zoo brandende in hem was, als het geval was met de Emmausgangers. De band van eenheid waardoor de Heiligen verbonden zijn, is zoo goed te zien op de Conferentiedagen. Hij raadt den Heiligen de Schriften te onderzoeken, zich te laten leiden door den Geest, Dien zij hebben ontvangen en dan zullen zij meester kunnen blijven op alle terrein.

Ouderling Th. Sipkema van Rotterdam zeide, dat na het heengaan van Christus en de Apostelen de menschen er zeer eigenaardige ideeën op na gingen houden. Zelfs zoo ver ging men, dat de door Christus aangestelde dienstknechten als zoo bijzonder werden beschouwd, dat gewone menschen nimmer die zegeningen konden ontvangen, die de vroegere apostelen genoten. De Kerk van Jezus Christus in deze dagen roept alle menschen toe, dat de kansen voor een ieder bestaan om zegeningen deelachtig te worden, juist zoowel als de nederige visschermannen van Galilea deze ontvingen.

Districts-president D. G. Thomas zeide, dat de Heere zoo goed is geweest om Zijn dienstknechten uit te zenden voor Zijn grooten dag, zoodat de wereld gewaarschuwd kan worden. Maar zij worden bijna niet geloofd. Zelfs de groote teekenen des tijds, die als waar-

schuwing dienen, worden door de wereld niet opgemerkt. Men vindt het allemaal zoo gewoon. Doch ter vervulling van profetieën vindt alles plaats en de geloovigen zien daarin het naderen van den dag van de komst van Gods Zoon.

Zuster L. D. Lillywhite, presidente van de zustershulpverenigingen in Nederland sprak vol geest over het werk door de zustershulpvereniging gedaan en toonde het groote voorrecht aan, dat de vrouwen in de Kerk van Christus bezitten om van dienst te kunnen zijn in het groote Werk des Heeren door het Priesterschap te steunen.

De Zendingspresident John P. Lillywhite zeide, dat zijn doel was geweest ditmaal vele Ouderlingen te roepen. Want vele getuigenissen bevestigden over het algemeen beter de waarheid. Zooals ook heden is gebleken zijn de getuigenissen alle hetzelfde en zulks moet indruk maken. Als de mensch den Heiligen Geest geniet, twist hij niet over het Evangelie. Vandaar dat de dienstknechten Gods het met elkander eens zijn. Velen uit de wereld, die de organisatie der Kerk kennen, staan verwonderd dat alles zoo geregeld en goed van stapel loopt. Onafgebroken worden zendingen Gods wijngaard ingestuurd en prediken hun boodschap en opmerkelijk nog nooit is er een zending geweest die vertelde dat hij iets beters gevonden had dan „Mormonisme”. Het kan ook niet. Niets kan het Evangelie van den Meester overtreffen. Vele geleerden trachten de waarheid van de Boodschap der Zaligheid te betwisten. Maar dat had ook plaats in de dagen van den Messias. Wetgeleerden vielen den Christus aan, maar de groote Ik Ben stuurde ze steeds beschaamd heen. Het hoofd moet eerbiedig gebogen worden voor Hem, Die alles weet. Dus nimmer zouden de Heiligen ontmoedigd worden door de geleerde opmerkingen van sommige menschen, want „de wijsheid der wijzen zal vergaan en het verstand der verstandigen zal te niet gedaan worden”. Na een zeer krachtige getuigenis van de wetenschap, die hij bezit, sloot de president zijn rede. Tot slot zong het koor „Let the mountains shout for joy” en Ouderling C. F. Berghout, gemeentepresident van Den Haag eindigde met dankzegging.

Alles weer voorbij; nu maar weer zes maanden wachten. Aldus sprak men elkander aan, na afloop der conferentie. Het was weer een schoone gelegenheid geweest. Buitengewoon had de Paarl van Groote Waarde geschitterd. Een ieder wordt hartelijk bedankt voor alles wat gedaan is geworden. God zal zulks niet vergeten. Het zangkoor, onder de bekwame leiding van Ouderling Kikkert, heeft prachtig gezongen. Ook een woord van waardeering aan Zuster Verstrate, die altijd zoo gewillig haar plaats inneemt om de aanwezigen te vergasten op de schoone klanken van het orgel. Hoe heerlijk dat de Heere Zijn kinderen talenten heeft geschonken, zoodat zij Zijn naam kunnen verheerlijken!

TEEKENEN DES TIJDS.

De invloed van Tempelen.

Als mij gevraagd zou worden, welke van de gebeurtenissen, die gedurende het jaar 1927 hebben plaats gevonden, ik als de meest belangrijke acht, zou ik zonder aarzelen zeggen: het inwijden van den Tempel te Mesa, Arizona, op den 23en October en daarop volgende dagen. Die gebeurtenis werd nauwelijks door de meerderheid der lezers van de dagelijksche bladen opgemerkt, maar eens zal haar belangrijkheid erkend worden.

Laat ons erom denken, dat de heilige gebouwen in de Mozaische beedeeling, eerst de tabernakel in de wildernis en dan de tempel te Jeruzalem, in de geschiedboeken van de wereld voorkomen als een index tot de geschiedenis van de Hebreuwsche natie zelve. Wanneer de tempeldienst in al zijn plechtigheid werd gehandhaafd, was het volk voorspoedig en hield de overhand over den tegenstander, maar als de tempeldienst nagelaten werd, vertraden de vijanden het land, en viel de tempel, dan werd het volk verstrooid. Dit is ook niet moeilijk te begrijpen.

Onze Heer zeide dat Zijns Vaders Huis een huis des gebeds was. (Matth. 21 : 13; Marcus 11 : 17; Jesaja 56 : 7). Daarom stijgen de smeebeden der Heiligen dagelijks gelijk wierook tot den troon Gods op. (Openb. 5 : 8; 8 : 3, 4). De Heere hoort en beantwoordt de gebeden altijd, maar de gebeden in den heiligen Tempel, Zijn huis, zijn om zekere reden meer in het bijzonder het doel van Zijn vaderlijke aandacht. Dit is duidelijk uit het inwijdingsgebed, dat Koning Salomo opzond, toen zijn tempel voltooid was. Niet minder dan tienmaal pleitte hij bij die gelegenheid met den Heere der Heerlijkheid om de gebeden te beantwoorden, die in dat fluis opgezonden zouden worden, of met de oogen van den verzoeker ernaar gericht of zelfs naar de stad of het land, waarin de tempel opgericht was.

„Dat Uwe oogen open zijn nacht en dag over dit Huis”, zeide hij, „hoor naar het gebed hetwelk uw knecht bidden zal in deze plaats”; wanneer iemand zal gezondigd hebben; als het volk zal geslagen worden; als er geen regen zal vallen; als er honger of pest zal wezen en het volk zijn zonde zal belijden en zich bekeeren en bidden „naar dit huis”, hoor en vergeef dan; en als de Heere hen in den krijg zal doen optrekken, of als zij uitgevoerd worden en zij bidden naar het land, dat Gij hun vaderen gegeven hebt, „hoor dan hun gebed”. (1 Koningen 8 : 22-53).

Het Huis van God dan is een bijzonder huis van gebed; dat is het geheim van zijn invloed in de geschiedenis van het volk van God en de geheele wereld. Daarom beteekent elke tempel een sterke vesting in de verdedigingslijn tegen de legers van den vijand van den Zoon van God.

De tempel in Arizona is een nieuwe dergelijke vesting en daarom beschouw ik zijn inwijding, in het jaar 1927, als een gebeurtenis van het hoogste belang.

„The Juvenile Instructor”, J. M. Sjodahl.

ZENDINGSNIEUWS.

Aangekomen.

Uit Zion zijn den 11en Maart j.l. aangekomen, Ouderlingen: Newell J. Mortensen, John Rip, Earl F. Shipley en Donovan H. van Dam, om hun krachten hier in Nederland in Gods dienst te besteden.

Geplaatst.

Ouderlingen: E. H. Anderson van Dordrecht te Gouda, S. Vuyk van Amsterdam te Gouda, Newell J. Mortensen te Amsterdam, Earl F. Shipley te

Amsterdam, B. Bernards van Amsterdam te Alkmaar, T. J. Seeley van Doetinchem te Amsterdam, M. L. Peterson van Leiden te Doetinchem, John Rip te Leiden, R. J. West van Amsterdam te Almelo en Donovan H. van Dam te Rotterdam.

Gedoopt.

Onlangs traden door den doop in het Amsterdamsche district drie zielen tot de Kerk toe: twee woonachtig te Amsterdam en een te Haarlem en drie zielen in het Rotterdamsche district, allen woonachtig te Rotterdam.

Vaarwelgroet.

Alvorens wij naar het land van Zion gaan, willen wij allen leden van Christus' Kerk en al onzen vrienden in de Nederlanden een laatst vaarwel toeroepen. En eveneens onze waardeering uiten voor de medewerking en ondersteuning ons de laatste twee jaren bewezen.

Het volk en de zending zullen wij niet gauw vergeten. De leden hebben ons bijgestaan en geholpen in het verrichten van ons zendingswerk. Dit waardeeren wij ten zeerste en wij zullen steeds voor Uw welzijn bidden.

Wij gaan nu naar ons tehuis terug. Wederom zullen wij onze gewone bezigheden waarnemen. Wij zullen nieuwe moeilijkheden ontmoeten. Maar door alles heen hopen wij het Evangelie bij ons te houden en dit zal onze „Redder” zijn. Laat het Evangelie ook Uw „Redder” zijn, broeders en zusters. Leeft het, bemint het, gelooft het en dan zal Uw „Redding” volkomen zijn.

God zegene U allen.

Uw broeders:

DAVID E. HAMILTON. ROYAL G. SMITH.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De halfjaarlijksche conferentie van het Groningsche district zal op Zaterdag 14 en Zondag 15 April a.s. te Groningen worden gehouden.

Des Zaterdags om 2.30 uur n.m. een vergadering voor de zendingen; dienzelfden dag om 7.30 uur n.m. een openbare bijeenkomst (Lezing over het Boek van Mormon met lichtbeelden.).

Des Zondags zullen twee openbare vergaderingen worden gehouden in het gebouw „Harmonie”, des morgens 10 uur en des avonds 7 uur.

Des namiddags 2 uur zal een vergadering worden gehouden voor de leden in de zaal aan het Schuitendiep 28.

KOMT ALLEN. NOODIGT VRIENDEN EN KENNISSEN UIT.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.